सप्तत्रिंशतिवर्षेषु यातेष्वस्मिन् निरन्वये ।
प्रशान्तभूमिपालाभूत् कतिचिद्दिवसानि भूः ॥८१॥
अथ सन्धिमतिं बुद्ध्वा तथा व्यापादितं गुरोः ।
ईशानाख्यस्य हृदयं विवशं वशिनोऽप्यभूत् ॥८२॥
शिरीष इव संसारे सुखोच्छेद्ये मनीषिणां ।
हृत्तानृशंस्यं तद्वृत्तमिवैकमवशिष्यते ॥८३॥
स श्मशानभुवं प्रायादनाथस्येव शुष्यतः ।
कर्तुं विनयिनस्तस्य स्वोचितामन्तसत्क्रियां ॥८४॥
तं चास्थिशेषमद्राक्षीत् कृष्यमाणं बलाद्वृकैः ।
शूलमूलावबद्धास्थिखण्डावष्टम्भनिश्चलं ॥८५॥
समीरिणा समाकीर्णं मुण्डरन्ध्राग्रनिर्गतैः ।
ध्वनितैरनुशोचन्तमिवावस्थां तथाविधां ॥८६॥
हा वत्स द्रष्टुमीदृक् ते जीवाम्यद्येति वादिना ।
तस्याकृष्यत शूलान्तः प्रोतं तेनाथ कीकसं ॥८७॥
वेष्टिताङ्घ्रिं शिरःशीर्णैस्तत्कचैर्धूलिधूसरैः ।
अनैषीत् तं स कंकालं वारयन् भाषतो वृकान् ॥८८॥
उचितां सत्क्रियां कर्तुं ततस्तस्य समुद्यतः ।
भाले विधातृलिखितं श्लोकमेतमवाचयत् ॥८९॥
यावज्जीवं दरिद्रत्वं दशवर्षाणि बन्धनं ।